

บุคลากรดีเด่น...กับความทรงจำที่มีต่อมหาวิทยาลัยรังสิต

พัชรา หาญเจริญกิจ รวบรวม*

บทา มหาวิทยาลัยรังสิตเล็งเห็นว่า “บุคลากร” เป็นทรัพยากรที่สำคัญซึ่งเป็นทรัพย์สินที่มีค่า (Human Capital) และเป็นกลไกสำคัญที่ผลักดันให้องค์กรสามารถดำเนินงานให้เป็นไปตามเป้าหมายที่จะส่งผลกระทบต่อความก้าวหน้า และเติบโตอย่างยั่งยืน มหาวิทยาลัยรังสิตจึงให้ความสำคัญและดูแลบุคลากรทุกระดับโดยการนำระบบการให้ผลตอบแทนที่เป็นธรรมมาใช้ โดยรางวัลบุคลากรดีเด่นเป็นรางวัลที่เกิดขึ้นเพื่อส่งเสริมและยกย่องบุคลากรของมหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่งเป็นผู้ที่มีความประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีในด้านการครองตน การครองคน การครองงาน อีกทั้งมีผลการปฏิบัติงานดีเด่นที่จะเป็นตัวอย่างในการประพฤติตนแก่บุคลากรของมหาวิทยาลัย

ในโอกาสที่มหาวิทยาลัยรังสิตครบรอบ 25 ปี ในปี พ.ศ.2553 คณะผู้จัดทำวารสารรังสิตสารสนเทศ ได้รวบรวมความทรงจำที่มีต่อมหาวิทยาลัยรังสิตของบุคลากรที่เคยได้รับรางวัลบุคลากรดีเด่นบางส่วนมาเผยแพร่ไว้ ณ ที่นี้

อาจารย์โกสุม เศรษฐาวงค์

ผู้อำนวยการสำนักงานสวัสดิการสุขภาพ และอาจารย์คณะพยาบาลศาสตร์

เริ่มทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิต เมื่อปี 2536 วันแรกที่เริ่มงาน เจอเพื่อน เจอทีมงานก็คิดมาก กังวลว่าจะทำงานกับระบบเอกชนได้ไหม เล่าให้เพื่อนสนิทฟังก็จะได้รับคำปลอบประโลมใจว่า “ตะวันไม่เคยทิ้งใครให้ไกลตา” ปัจจุบันอยู่ที่ ม.รังสิต มาเป็นปีที่ 19 แล้ว ได้ประจักษ์ด้วยตนเองและบอกได้เต็มปากว่า “เรารังสิต” เราสุขใจสบายกายเพราะเรามีทีมงานที่ดี มีเพื่อนร่วมงานที่ดีและที่สำคัญยิ่งคือมีผู้นำที่ดีและเก่งมีวิสัยทัศน์กว้างไกล แม้มยามเจ็บป่วย เจ็บหนักเฉียดตาย หรือทุกข์ใจ ก็ยังได้รับการดูแลช่วยเหลืออย่างเต็มที่ ทำให้เรามีพลัง มีกำลังใจและสามารถฟื้นคืนสภาพปกติได้รวดเร็วทั้งนี้เพราะ “ม.รังสิตและตะวันก็ไม่เคยทิ้งใครให้ไกลตา”

นางจิรพันธ์ ทองแบน คณะวิทยาศาสตร์

การได้เข้าทำงานในมหาวิทยาลัยเป็นความทรงจำและความรู้สึกที่ดีมากๆ รวมเวลา 23 ปีแล้ว ผู้บริหารมหาวิทยาลัยมีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีความเมตตากับผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างมาก และตัวเองก็ได้มีโอกาสทำงานกับผู้บริหารของคณะ ทำให้ได้มีโอกาสเรียนรู้การทำงานและได้รับคำแนะนำที่มีค่ามากมาย โดยส่วนตัวมีความผูกพันเสมือนมหาวิทยาลัยรังสิต เป็นบ้าน จึงทำให้การทำงานนี้ด้วยความทุ่มเทและเกิดประโยชน์ที่สุด ขอขอบคุณทุกท่านที่ได้ช่วยเหลือและร่วมงานกันจนทำให้การทำงานทุกอย่างสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี รักมหาวิทยาลัยรังสิตค่ะ ขอขอบคุณค่ะ

อาจารย์ชาลี ไกรฤกษ์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

“ตามครูมา” เสียงอาจารย์ (ศ.ดร.เรืองศักดิ์ กันตะบุตร) เรียกผมเบาๆ ให้ตามท่านไปในวันที่ผมสมัครเข้ามาสอนที่คณะ เป็นวันแรก เมื่อปี พ.ศ. 2533 นับแต่นั้นมาผมก็คอยลบกระดาน เชื้อชื่อนักศึกษาพร้อมกับดูจังหวะและเทคนิคการสอนของอาจารย์ จวบจนกระทั่งเทอมแรกผ่านไป ผมก็ได้เริ่มบินเดี่ยวตามคำสั่ง

* รองผู้อำนวยการสำนักหอสมุดฝ่ายพัฒนา และหัวหน้าหอจดหมายเหตุ มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีที่แล้วผ่านไป คณะฯ ได้ให้ผมสอนและใกล้ชิดนักศึกษา รุ่นแล้ว รุ่นเล่า ซึ่งผมได้เคยให้สัญญากับพวกเขาว่า “ถ้าผมสอนและปฏิบัติต่อลูกอย่างไร ผมก็จะสอนและปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างนั้น” ดังนั้นผมจะดีใจถ้าทราบว่าพวกเขาก้าวหน้าในชีวิต และเสียใจถ้าพวกเขาก้าวพลาด

คณะฯ ทำให้ผมเป็นบุคลากรดีเด่นของมหาวิทยาลัยในปี 2547 และต่อมาก็ได้เป็นอาจารย์สอนดีเด่นอีก 5 ปี ติดต่อกัน ผมได้แต่สัญญากับตัวเองว่าจะต้องไม่ทำให้คณะฯ และนักศึกษาผิดหวังเด็ดขาด

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ไม่ได้อยู่ในอดีตหรืออนาคตในความรู้สึกรักของผม แต่อยู่ในปัจจุบัน ที่อบอุ่นไปด้วยมิตรและอบอุ่นไปด้วยมิตรภาพที่ดีต่อกัน ถึงแม้ว่าผมจะจากคณะฯ ไปด้วยกาลเวลา

นายพรกฤษณา สวัสดิ์ สำนักงานอาคารและสิ่งแวดล้อม

นับจากปี 2540 ถึงปัจจุบัน เป็นเวลา 15 ปี ที่มหาวิทยาลัยรังสิตได้ให้โอกาส ได้ร่วมสร้างสรรค์สิ่งที่ดีแก่สังคม มีการพัฒนาในทุกๆ ด้านของมหาวิทยาลัย แต่มหาวิทยาลัยไม่เคยลืมที่จะให้ความสำคัญกับบุคลากรที่เป็นเพียงส่วนเล็กๆ และมอบรางวัลเป็นขวัญและกำลังใจให้กับเจ้าหน้าที่และพนักงานในทุกระดับชั้นอย่างต่อเนื่อง ได้ร่วมให้โอกาสในการทำงานนี้ ทั้งชีวิตอาจจะไม่เคยได้ทำมาก่อน ได้ร่วมรับเสด็จพระราชพิธีฉัตรมงคล และได้ร่วมรับเสด็จสมเด็จพระเทพฯ ถือเป็นความทรงจำที่ดีกับมหาวิทยาลัยที่ดีสูงสุด ถึงแม้มหาวิทยาลัยจะมีปัญหาใดๆ ในฐานะบุคลากรคนหนึ่งจะขอทุ่มเทร่วมกอบกู้ให้มหาวิทยาลัยรังสิตกลับมาสวยงามเหมือนเดิม และจะขอร่วมงานต่อไปกับมหาวิทยาลัยรังสิตอย่างเต็มกำลังความสามารถ ตราบจนหมดเรี่ยวแรง

ดร.วารินทร์ บินโฮเซ็น คณะพยาบาลศาสตร์

ดิฉันย้อนคิดไปถึงวันแรกที่เริ่มต้นชีวิตการเป็นอาจารย์ เมื่อปี พ.ศ. 2531 ก็ประมาณ 24 ปีที่แล้ว ด้วยความคิดที่ว่าการปฏิบัติหน้าที่เป็นพยาบาลวิชาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ได้ดูแลผู้ป่วยเป็นรายบุคคล ถ้าเป็นอาจารย์เราก็ได้สอนนักศึกษาหลายคนและแต่ละคนก็จะได้ไปดูแลผู้ป่วยอีกหลายคน น่าจะช่วยผู้ป่วยได้มากขึ้น และทำไมดิฉันต้องเลือกเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยรังสิต เนื่องจากหลายสถาบันการศึกษาพยาบาลจะรับอาจารย์ก็ต้องจบปริญญาโท แต่ดิฉันขณะนั้นยังไม่ได้ศึกษาต่อ แต่ที่มหาวิทยาลัยรังสิต ขณะนั้นเป็นวิทยาลัยรังสิต ได้ให้โอกาสพยาบาลที่จบปริญญาตรีอย่างดิฉันเป็นอาจารย์ โดยท่านคณบดีคนแรก คือ รศ.ละออ หุตางกูร ท่านเป็นผู้สละมาช่น และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาดิฉันได้เป็นอาจารย์สอนนักศึกษาอย่างตั้งใจไว้ และจากการให้โอกาสของมหาวิทยาลัยรังสิตทำให้ดิฉันได้รับการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก และดิฉันได้เป็นส่วนหนึ่งของคณะพยาบาลศาสตร์ที่ผลิตบัณฑิตพยาบาลออกไปรับใช้สังคมจนถึงปัจจุบันจำนวน 22 รุ่น ซึ่งสะท้อนปณิธานของมหาวิทยาลัยรังสิต “สร้างสรรค์สิ่งดีให้กับสังคม” การเป็นผู้ให้ที่ไม่มีที่สิ้นสุดถึงแม้ว่ามหาวิทยาลัยจะได้รับผลกระทบจากปัญหาใดๆ แต่ด้วยหัวใจที่ยิ่งใหญ่ของท่านอธิการบดี ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ ได้นำพลังที่สร้างสรรค์ของบุคลากรทุกคนกลับมาพลิกฟื้นให้มหาวิทยาลัยกลับมาดำเนินการตามปณิธานได้อีกครั้ง ดิฉันขอชื่นชมท่านอธิการบดีและภูมิใจที่ได้มีส่วนร่วมในการเป็นผู้ให้ที่ไม่มีที่สิ้นสุด

นายวินัย บุญคง คณะนิเทศศาสตร์

ในวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2540 เป็นวันแรกในการเข้าทำงานในสาขาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นการทำงานครั้งแรกในชีวิต (เพิ่งจบใหม่) ได้รับมอบหมายงานให้ควบคุมดูแลห้องปฏิบัติการล้างฟิล์มและอัดขยายภาพขาวดำ ช่วงนั้นเป็นช่วงปลายภาคการศึกษาในห้องปฏิบัติการจึงเต็มไปด้วยนักศึกษาจำนวนมาก มาทำงานเพื่อส่งงานให้ทันตามกำหนด จึงทำให้วันแรกในการทำงานของผมเหนื่อยพอสมควร หลังจากผ่านเวลาไปสักระยะผมเริ่มปรับตัวเข้ากับระบบงานได้ การทำงานราบรื่นเริ่มมีการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น จนเวลาผ่านไปถึงปี พ.ศ. 2547 กระทบที่ได้รับรางวัลบุคลากรดีเด่น เป็นสิ่งที่ภาคภูมิใจ สร้างกำลังใจ และแรงกระตุ้นเพื่อที่จะพัฒนาตัวเองต่อไป

สิ่งที่ผมได้รับจากมหาวิทยาลัยรังสิตคือความรู้ในการทำงานได้รับการศึกษาขั้นสูงขึ้น ได้รับสวัสดิการ ได้รับชีวิตที่ดี ผมจะตั้งใจทำงานให้ดีที่สุด ถึงแม้จะเกิดอาการท้อแท้อยู่บ้างในบางครั้ง แต่ผมจะฝ่าฟันอุปสรรคผ่านไปให้ได้ ทั้งนี้ ผมจะเป็นบุคลากรที่ดีเด่นไม่ได้ถ้าไม่ได้รับความร่วมมือในการทำงานจากผู้บังคับบัญชา เพื่อน พี่ ครอบครัว คุณพ่อคุณแม่ที่อบรมสั่งสอน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมหาวิทยาลัยรังสิต

ผศ.ดร.กฤษณ์ ทองเลิศ คณะนิเทศศาสตร์

“โอกาส” เป็นสิ่งที่วิญญูชนพึงแสวงหาและไขว่คว้า นับตั้งแต่เริ่มทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตตั้งแต่ปีพ.ศ.2535 ในฐานะอาจารย์ประจำได้พบวามบุคลากรและนักศึกษาได้รับ “โอกาสที่ดี” จากมหาวิทยาลัยรังสิตมาอย่างสม่ำเสมอ ในแง่ของการเป็นบุคลากร มหาวิทยาลัยได้ให้โอกาสทุกคนได้แสดงศักยภาพของตนโดยทั่วหน้า มีพื้นที่สำหรับการแสดงศักยภาพทางวิชาการ เช่น วารสารทางวิชาการ เช่นนิเทศศาสตร์ปริทัศน์ เวทีการประชุมทางวิชาการ โอกาสในการศึกษาต่อและการสนับสนุนทุนวิจัย เพื่อพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์ของตนเอง เหล่านี้ล้วนเป็นตัวอย่างของความทรงจำที่ดีที่มหาวิทยาลัยรังสิตมีให้อย่างต่อเนื่อง

สำหรับ “โอกาสที่ดี” เกี่ยวกับนักศึกษาที่อยู่ในความทรงจำอันดับต้นๆ เป็นเรื่องราวของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ในความดูแลที่ต้องเผชิญกับชะตาที่คาดไม่ถึง ตอนสายของวันหนึ่งนักศึกษาคนนั้นได้ทราบว่า ในคืนที่ผ่านมาพ่อแม่ของเขาที่ต่างจังหวัดได้เสียชีวิตในเหตุการณ์ไฟไหม้บ้าน นักศึกษาคนนี้เป็นผู้ที่มีการเรียนดีและเข้าร่วมกิจกรรมของคณะเสมอมา การสูญเสียในวันนั้นดูเหมือนจะทำให้อนาคตทางการเรียนของเขาดับวูบลงไปด้วย แต่อธิการบดีมหาวิทยาลัยรังสิต ไม่ลังเลใจในการสนับสนุนให้ “โอกาส” นักศึกษาผู้นี้ได้ศึกษาเล่าเรียนจนสำเร็จการศึกษาโดยยกเว้นค่าเล่าเรียนทั้งหมด แม้ “โอกาส” ในชีวิตการเป็นนักศึกษาดูริบหรี่แต่มหาวิทยาลัยรังสิตก็ยังคงเป็น “แสงทอง” ที่โล่โลมทุกชีวิตในทุ่งรังสิตให้มีความหวัง ความฝันและพลังที่จะก้าวเดินต่อไป

“โอกาสที่ดี” ที่มหาวิทยาลัยรังสิตมอบให้ทุกคน จะเป็นรากฐานสำคัญของการสร้างสรรค์ชุมกำลังทางปัญญาให้กับประเทศชาติต่อไป ในฐานะของบุคลากรและนักศึกษาในสถาบันแห่งนี้สมควรอย่างยิ่งที่เราจะร่วมกันสร้างสรรค์สิ่งดี ๆ แก่สถาบันและสังคม ตราบเท่าที่เรายังมี “โอกาส”

ดร.กัญจน์นิดา สุเชาว์อินทร์ คณะศิลปศาสตร์

เวลาผ่านไปพร้อมกับความฝัน นับจากวันแรกที่ได้ก้าวเท้าเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยรังสิตจบถึงวันนี้รวมเวลา 12 ปีแล้ว ดิฉันต้องขอบคุณมหาวิทยาลัยที่หยิบยื่นโอกาสให้กับดิฉันได้ทำงานในหลายๆ ตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งหัวหน้าภาควิชา ผู้อำนวยการสถาบันภาษาและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ บ่มเพาะเมล็ดพันธุ์ให้เป็นคนกล้าคิด กล้าทำ ปลุกฝังความรู้สึกรักองค์กรอย่างที่เราอยากให้อีก

วันหนึ่งเมื่อดิฉันได้มีโอกาสศึกษาต่อในระดับดุษฎีบัณฑิต โดยทุนการศึกษาจากรัฐบาลจีนและทุนสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยรังสิต ดิฉันไม่คิดลังเลในการที่จะรับทุนสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ดิฉันเชื่อว่าเมล็ดพันธุ์เมล็ดนี้ ถูกบ่มเพาะจากมหาวิทยาลัยรังสิต ก็พร้อมที่จะออกไปพัฒนาตนเองและกลับมาเติบโตองงามในรั้วมหาวิทยาลัยแห่งนี้ต่อไป

เวลาในการทำงานถือว่าเป็นสัดส่วนก้อนใหญ่ของเวลาทั้งหมดในชีวิต ดิฉันโชคดีที่ได้ทำงานที่ตัวเองรักกับองค์กรในอุดมคติ ชีวิตส่วนใหญ่ของดิฉันจึงเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังที่มีชีวิตชีวา ดิฉันจึงอยากฝากบอกมหาวิทยาลัยบัณฑิตยสถานแห่งนี้ว่า “ดิฉันรักมหาวิทยาลัยรังสิต” ค่ะ

ผศ.ดร.ปถมพร สุกปลั่ง คณะวิทยาศาสตร์

ความทรงจำที่มีต่อมหาวิทยาลัยรังสิตเริ่มมาตั้งแต่ปีพ.ศ.2530 ตั้งแต่เมื่อครั้งที่มาเป็นนักศึกษา รุ่นที่ 1 คณะเทคนิคการแพทย์ ขณะนั้นมหาวิทยาลัยมีอาคารเรียนอย่างเป็นทางการเพียงแค่อาคารเดียว คืออาคารประสิทธิ์ธีรตัน และมีห้องเรียนรวมอยู่ชั้น 2 ของอาคารหอพัก (ปัจจุบันคือห้อง 9-200) นักศึกษาและคณาจารย์ยังมีจำนวนน้อย การดูแลเอาใจใส่ของอาจารย์จึงเป็นไปอย่างใกล้ชิด เพื่อนฝูง พี่น้องต่างก็รู้จักกันอย่างทั่วถึง การทำกิจกรรมต่างๆ ก็เต็มไปด้วยรสชาติของการเรียนรู้ ผักผ่อนในสิ่งที่ยอยู่นอกตำราเรียน เมื่อสำเร็จการศึกษาออกไปสู่โลกภายนอก ก็สามารถก้าวออกไปจากมหาวิทยาลัย แห่งนี้ได้อย่างเต็มภาคภูมิทีเดียว เพราะรู้ว่าเราถูกติดอาวุธมาครบถ้วนจากช่วงระยะเวลา 4 ปีที่เรียนที่นี่ เพียงแค่จะสามารถ หยิบมาใช้ให้ถูกที่ถูกเวลาหรือไม่เท่านั้นเอง

จนกระทั่งเดือนกันยายน 2544 ได้กลับมาเป็นอาจารย์ประจำคณะวิทยาศาสตร์ มาถึงบัดนี้ฉันว่ามีความทรงจำต่อมหาวิทยาลัยรังสิตมาเป็นเวลาเกือบ 25 ปีแล้ว เวลาเปลี่ยนไป แต่ความทรงจำและความภาคภูมิใจ ไม่เคยเปลี่ยน มหาวิทยาลัยรังสิตเติบโตขึ้นมาก ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพมาแล้วกว่า 20 รุ่น นับเป็น “ความสำเร็จที่สัมผัสได้” ทุกวันนี้มีความภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยรังสิต ที่ผลิตบัณฑิตออกสู่สังคม ภูมิใจที่ได้มีส่วนช่วยให้ความฝันของนักศึกษาหลายๆ คนเป็นจริง ความทรงจำในช่วงเวลาของการทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตก็คือ การได้มีโอกาสได้ร่วมงานกับผู้บังคับบัญชาผู้ทรงคุณวุฒิอย่างท่านศาสตราจารย์ ดร.ธีระยุทธ กลิ่นสุคนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.ชาติชาย ตระกูลรังสิ และเพื่อนร่วมงานหลายท่านที่เป็นบุคลากรที่มีคุณภาพสูง ทำให้เราสามารถสร้างสรรค์ผลงานให้ปรากฏแก่สายตาของคนอื่นๆ ทั้งในแง่ของรูปธรรมและนามธรรมได้ ความ สำเร็จต่างๆ จึงเป็นผลมาจากการร่วมมือร่วมใจกันทำงานของ พี่ เพื่อน และน้อง ผู้ซึ่งเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพของมหาวิทยาลัยรังสิตทั้งสิ้น

นายประสงค์ ขาวลูกจันทร์ สำนักงานอาคารและสิ่งแวดล้อม

เมื่อปี พ.ศ.2536 ได้มีโอกาสเข้ามาทำงานในมหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้ และได้มีโอกาสที่ได้รับการจัดสรรให้เข้ามาทำหน้าที่ เจ้าหน้าที่ช่าง ในแผนกซ่อมบำรุง ซึ่งเป็นงานที่ชอบและมีความถนัดเฉพาะด้านอยู่บ้างแล้วก็รู้สึกว่ามีโอกาสทาง จากนั้นก็ตั้งใจเรียนรู้และศึกษางานจากรุ่นพี่ที่สานต่อกันมาและศึกษาจากประสบการณ์บ้าง

และนี่คือการได้มีโอกาสทำงานในมหาวิทยาลัยรังสิต และขยายผลถึงความเป็นอยู่ฐานะครอบครัวที่อยู่อาศัย พาหนะในการเดินทาง และที่ประทับใจที่สุดคือได้รับโอกาสทางการศึกษา ซึ่งทางมหาวิทยาลัยรังสิตได้ให้การส่งเสริมและสนับสนุนให้มีโอกาสก้าวหน้าสู่ตำแหน่งหน้าที่ตามลำดับไป

มีคำพูดประโยคหนึ่งที่ได้ยินมาหลายครั้งหลายคราจากหลายบุคคลว่า “ไม่มีที่ทำงานไหนจะสบายเท่า รังสิต ถ้าทำงานที่นี่ไม่ได้ก็จงทำที่อื่นไม่ได้” เป็นความจริงครับ

ผมขอสัญญาว่า “จะทำให้เต็มที่ ทำให้ดีที่สุด” เพื่อตอบแทนบุญคุณที่ได้รับโอกาสอย่างมากมาย

นางปราณี บุญญา สำนักงานสวัสดิการสุขภาพ

1 กันยายน 2533 เป็นวันเริ่มต้นการทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิต พอลงรถสองแถวเดินมาเรื่อยๆ เพื่อเข้าตึกที่ทำงานตัวเอง ยังจำได้ว่าที่ทุ่งรังสิตแห่งนี้ลมแรงมากๆ ตอนนั้นใส่กระโปรงยาวบานย้วย ลมพัดที่ต้องเอามือรวบกระโปรงไว้ ไม่งั้นแยะ เกิดภาพไปแน่นอน ความรู้สึกครั้งแรกที่เข้ามา ต้นไม้ยังไม่ค่อยมี มีฝุ่นเยอะ หารถเข้า-ออกลำบาก มีนักศึกษาน้อย บุคลากรไม่เยอะอยู่กันเหมือนครอบครัวทุกคนรู้จักกันหมด อบอุ่นดี นักศึกษาช่วงนั้นน่ารักมากเรียบร้อยมาก เดินสวนกับบุคลากรไม่ว่าอาจารย์เจ้าหน้าที่ก็ยกมือไหว้กันทุกคน พอกาลเวลาผ่านไปครบรอบ 5 ปี 10 ปี 15 ปี 20 ปี 25 ปี จากวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัย ความเจริญรุ่งเรืองเข้ามาอย่างไม่หยุดยั้ง เวลาผ่านไปเร็วมาก เราอยู่มา 22 ปีแล้วความสวยงามสดชื่น ชื่อเสียงมหาวิทยาลัยที่เป็นมหาวิทยาลัยเอกชนก็ติดอันดับประเทศ ทุ่งรังสิตกลายเป็นเมืองที่หนาแน่นขยายขอบเขต เจริญอย่างหยุดไม่อยู่

เราทุกท่านเคยถูกพร่ำสอนตลอดมาว่า จงใฝ่หาอนาคตที่ดีที่สุดสำหรับตัวเรา แต่อนาคตที่ว่ามัน จะเกิดขึ้นได้อย่างไร ถ้าไม่ ทำวันนี้ให้ดีที่สุด การทำวันนี้ให้ดีที่สุดเป็นสิ่งที่ดีที่เตือนตัวเราได้เป็นอย่างดี พุด คิด ทำในสิ่งที่ดี ปฏิบัติหน้าที่การทำงานที่รับผิดชอบ และทำงานการที่ได้รับมอบหมายอย่างดีที่สุด ใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่าที่สุดแทนที่จะปล่อยเวลาให้สูญหายไปโดยเปล่าประโยชน์ ตรงกับคำพังเพยที่ว่า “วันเวลาไม่คอยใคร” มันผ่านไป ไม่มีการย้อนกลับ ยิ่งเมื่อมาประกอบกับสังขารมแห่งเวลาของ “ชีวิตที่เหลือน้อย” ยิ่งทำให้คำว่า “วันนี้” มีคุณค่ามากยิ่งขึ้น จงทำวันนี้ให้ดีที่สุด เพื่อตัวท่านเองและสังคมโดยรวม

ผศ.ดร.จุฑาภา พ่วงเกษร ผู้อำนวยการสำนักงานการตลาด และอาจารย์คณะบริหารธุรกิจ

นับจากการได้รับโอกาสเข้าเป็นบุคลากร ตำแหน่งอาจารย์ประจำ ของมหาวิทยาลัยรังสิต ตั้งแต่ปี พ.ศ.2534 จนถึงปัจจุบันเป็นเวลากว่า 20 ปี เป็นความภาคภูมิใจตั้งแต่ก้าวแรกของการเดินเข้ามายังสถาบันแห่งนี้ ที่มีสิ่งที่ดีตรงกับอุดมคติที่ตนเองได้ตั้งไว้ตั้งแต่แรกนั่นคือ เป็นส่วนหนึ่งของการสร้างความสำเร็จทางการศึกษาให้กับคนในประเทศให้มีความรู้ความสามารถ นำไปใช้ประโยชน์สร้างอนาคตให้กับตนเองและประเทศชาติ โดยมีผู้นำองค์กรทั้งในส่วนงานบริหารและส่วนงานด้านวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ทางด้านการศึกษาย่างแท้จริง จึงทำให้การทำงานมีแบบฉบับของความสำเร็จโดยยึดตามผู้นำคือ ท่านอธิการบดีและผู้บริหารในสถาบันอีกหลายท่านที่เป็นแบบฉบับที่ดีเยี่ยม สามารถนำแนวทางที่ดีดังกล่าวนี้ไปวางแผนปฏิบัติตามอย่างต่อเนื่อง ทั้งในสายการสอนและการบริหารโดยยึดผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาและมหาวิทยาลัยเป็นศูนย์กลางของการปฏิบัติงาน ส่งผลให้เกิดความสุขในการทำงานร่วมกันทั้งในระดับหัวหน้าหน่วยงานเพื่อนร่วมงานภายในหน่วยงาน และนักศึกษา ซึ่งถือเป็นความทรงจำที่ดีเยี่ยมที่มีต่อมหาวิทยาลัยรังสิต และในโอกาสที่มหาวิทยาลัยก้าวสู่ความสำเร็จครบรอบอีกปีหนึ่งนี้ ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งขององค์กรขอทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวาย ความสามารถของตนเองมีและถนัด ร่วมพัฒนามหาวิทยาลัยให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นสืบไป

นายวิชัย เล็กอุทัย คณะศิลปะและการออกแบบ

ความทรงจำที่ดีของข้าพเจ้าต่อมหาวิทยาลัยรังสิต ได้เริ่มตั้งแต่วันแรกของการเข้ามาทำงานที่คณะศิลปกรรมวิทยาลัยรังสิต (ในขณะนั้น) เมื่อปี พ.ศ.2532 ครั้งแรกที่ได้ผ่านป้อมยามหน้าหมู่บ้านเมืองเอก เข้ามาก็รู้สึกประทับใจต่อบรรยากาศที่ร่มรื่นด้วยต้นไม้ใหญ่สองข้างทางจนถึงมหาวิทยาลัย ซึ่งขณะนั้นยังไม่มีรั้วมากันขอบเขตดูเหมือนมีพื้นที่ที่สุดลูกทุ่งลูกตา และภายในยังมีอาคารเรียนไม่มากนัก มีพื้นที่ให้เดินเล่น นั่งพักผ่อนได้เป็นที่ชื่นชอบของน.ศ.และผู้ปกครองเป็นส่วนหนึ่งในการตัดสินใจเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิต

ความประทับใจในการทำงานในฐานะอาจารย์ประจำ รู้สึกชื่นชอบในนโยบายและแผนพัฒนาของมหาวิทยาลัยจากผู้บริหารทุกระดับ โดยเฉพาะวิสัยทัศน์ของท่านอธิการบดีในปัจจุบันที่สามารถนำพามหาวิทยาลัยรังสิตให้เป็นมหาวิทยาลัยเอกชนชั้นนำของประเทศ และสร้างชื่อเสียงจนเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ ในส่วนการทำงานภายในคณะศิลปะและการออกแบบ มีการร่วมมือกันทำงาน พัฒนาการเรียนการสอน ตลอดจนอุปสรรคต่างๆ ร่วมกันของบุคลากรคณะทุกระดับ จนสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับคณะจนเป็นที่ยอมรับในระดับประเทศและต่างประเทศเป็นความประทับใจของข้าพเจ้าอย่างยิ่ง

นายสมหมาย รัตนมาตร สำนักงานหอพัก

ผมเริ่มทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตปี 2530 ตอนนั้นยังเป็นวิทยาลัยรังสิต ซึ่งตั้งอยู่กลางทุ่งนารอบล้อมด้วยธรรมชาติบรรยากาศสมัยนั้นถ้าใครได้เข้ามาสัมผัสผมเชื่อว่าทุกคนต้องคิดแบบผม คือดีมาก ๆ มีนักศึกษาเรียนทั้งหมดไม่กี่ร้อยคน คณะที่เปิดสอนก็มีไม่กี่คณะ ซึ่งในขณะนั้นมีตึกเรียนทั้งหมดเพียง 2 ตึกเท่านั้นแต่เดี๋ยวนี้มีนักศึกษาเรียนเป็นหมื่นและมีหลากหลายคณะให้เลือกเรียนซึ่งบางคณะสถาบันอื่นยังไม่เปิดสอนแต่ที่นี่มีแล้ว ผมได้มีโอกาสเห็นความเจริญเติบโตและความก้าวหน้าของมหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่งมีอยู่ตลอดเวลาจนถึงวิกฤตปัญหาที่สถาบันแห่งนี้ต้องเจออย่างเช่นตอนเปิดคณะแพทยใหม่ๆ ก็ถูกโจมตีจากหน่วยงานต่างๆ เพราะเป็นสถาบันเอกชนแห่งแรกที่เปิดสอนแต่ด้วยความสามารถ

ของท่านอธิการบดี รวมถึงอาจารย์และเจ้าหน้าที่ทุกคนจึงสามารถลบคำสบประมาทของบุคคลทั่วไปได้ และปัจจุบันเป็นที่ยอมรับของบุคคลภายนอก หรือแม้แต่ปีที่มิถิวกฤต IMF บริษัทหรือหน่วยงานต่างๆ ในประเทศเล็กจางพนักงาน เพราะสู้กับค่าใช้จ่ายไม่ไหว แม้แต่หมู่บ้านเมืองเอกเจองิวกฤตเข้ายังหยุดสร้าง แต่มหาวิทยาลัยไม่ปลดบุคลากรออก แม้แต่คนเดียว ยังยืนหยัดที่จะสู้ไปด้วยกัน

ยังมีอะไรอีกมากที่ผมไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษรเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยรังสิตได้ ซึ่งผมเชื่อว่าทุกคนที่เข้ามาร่วมงานกับมหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้คงได้ทั้งความรู้ได้ทั้งประสบการณ์ได้ทั้งเพื่อนร่วมงานที่ดี และสิ่งที่มีคุณค่าที่ทางมหาวิทยาลัยมอบให้ เพียงแต่ว่าเราจะรับมาไว้กับตัวเราหรือไม่เท่านั้น

ดร.กัลยรัตน์ หลอมมณีนพรัตน์ ผู้อำนวยการสำนักงานวางแผนและพัฒนาการศึกษา

วันนี้ 25 มกราคม 2553 มหาวิทยาลัยรังสิตมีอายุครบเบญจเพสพอดี หันกลับมามองตัวเอง เออ...เราอยู่ที่นี้มาเกือบ 20 ปีแล้วลิเดีย อยู่ทน...อยู่นานดีเหมือนกัน คงเป็นเพราะเราโชคดีได้เจ้านายดี มีเพื่อนร่วมงานดี และได้รับโอกาสดีๆ ในการทำงาน จะว่าไปแล้วเราได้ทำงานที่หลากหลายและท้าทายเป็นประจำ ทำให้ตื่นตื่นไม่จำเจ และได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆ อยู่เสมอ ความทรงจำที่มีต่อมหาวิทยาลัยนะหรือ...มากมายมหาศาลบานตะเกียง แต่สิ่งที่ถือเป็นที่สุดแห่งความทรงจำคือการได้มีโอกาสเป็นเลขานุการสภามหาวิทยาลัย ระหว่างปี 2538 - 2539 ถึงแม้งานจะหนักและต้องใช้ความละเอียดรอบคอบระมัดระวังอย่างมาก เพราะเป็นการทำงานให้กับบอร์ดของมหาวิทยาลัย แต่สิ่งที่ได้กลับมาเกินคุ้มจริงๆ เพราะเป็นที่รู้กันว่ากรรมการสภามหาวิทยาลัยรังสิตประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิระดับมันสมองของประเทศทั้งสิ้น การได้นั่งอยู่ในที่ประชุมของนักปราชญ์ ได้เรียนรู้วิธีคิด วิธีการให้คำแนะนำต่างๆ แก่ผู้บริหารมหาวิทยาลัย ทำให้เราได้รับประโยชน์ไปด้วย ยิ่งไปกว่านั้นคือกรรมการสภามหาวิทยาลัยทุกท่านวางตัวเป็นผู้ใหญ่จริงๆ ท่านไม่เคยอวดตัวต่างๆ ที่ท่านมีดีให้อวดตั้งมากมาย ท่านให้เกียรติไม่ดูแคลนใคร กับเราซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่เล็กๆ ท่านก็ยังให้ความเมตตา พุดจาหักทลายด้วยดี ไม่วางอำนาจ นี่แหละที่เขาว่า

นาคิมิพิขเพียง	สุริโย
เลื้อยบ่ทำเดโช	แซมซ้า
พิชน้อยหยิ่งโยโส	แมลงป่อง
ชูแต่หางเองอ้า	อวดอ้างฤทธิ์

ดังนั้นเวลาเราเจอพวก "แมลงป่อง" เราก็จะนึกถึงท่านเหล่านั้น แล้วก็ยิ้ม.....

นางนงนุช ศิริสงวนวงศ์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

ก้าวแรกที่ดิฉันได้เดินเข้ามาทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2534 ทำให้ความรู้สึกของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งขณะนั้นอายุประมาณ 25 ปี มันดูเหมือนความตื่นตัวอย่างใหญ่หลวงและมีแรงบันดาลใจที่ดึงดูดจิตใจที่ดีของดิฉันให้ได้รับความสัมผัสอันอบอุ่นที่รับรู้ได้จากที่นี่ ดิฉันมีความตั้งใจที่จะทำความดีและตั้งใจทำงานเพื่อผลงานที่ดีให้เกิดขึ้นได้ทุกๆ วัน ดังเช่นตึก อาคารต่างๆ ของมหาวิทยาลัยรังสิต ที่ก่อสร้างขึ้นมาได้อย่างยิ่งใหญ่

ดิฉันรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้เข้ามาทำงานในหน้าที่ ที่ดิฉันได้รับผิดชอบมาตลอดระยะเวลา กว่า 20 ปี ที่ดิฉันได้ทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้และจะเก็บความทรงจำที่ดีไว้ตลอดไปค่ะ

ขอขอบพระคุณท่านอธิการบดี มหาวิทยาลัยรังสิต ที่ให้โอกาสในการทำงานและสวัสดิการต่างๆ แก่ดิฉันตลอดบุคลากรทุกท่าน ดิฉันเชื่อว่าพวกเราทุกคนชาวมหาวิทยาลัยรังสิต จะต้องต่อสู้และฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ไปด้วยกันค่ะ

นางสาวพัชรี รัตนพันธ์ คณะศิลปและการออกแบบ

ณ ที่แห่งนี้เมื่อปี 2530 เป็นจุดเริ่มต้นของการทำงาน เป็นจุดเริ่มต้นแห่งการเรียนรู้สังคมใหม่มหาวิทยาลัยรังสิต ได้ให้อะไรหลายๆ อย่างแก่ข้าพเจ้ามากมายโดยเฉพาะโอกาสที่ทำให้ข้าพเจ้าได้รู้จักคำว่า “ครู” ได้อย่างลึกซึ้ง ได้พบเจอผู้คนมากมายหลากหลายตาซึ่งมีความคิดเหมือนและแตกต่างกันหลากหลายไม่ว่าจะเป็นผู้บังคับบัญชาเพื่อนร่วมงานลูกศิษย์ผู้ปกครอง หรือแม้กระทั่งนักวิชาการผู้ประกอบ การและชุมชนภายนอก

เริ่มแรกคิดว่าจะทำหน้าที่นี้ได้ไม่นานอยู่ไปอยู่มา 25 ปี ไม่นานเลยสำหรับข้าพเจ้าจริงๆ เมื่อ เทียบกับสิ่งที่ได้รับการมีโอกาสได้เป็นผู้สอนเยาวชนที่มุ่งหวังให้เป็นคนมีคุณภาพของสังคม จึงต้องหาความรู้มากขึ้นสร้างเสริมทักษะมากขึ้นเพื่อให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงทั้งทางเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม ข้าพเจ้าได้สัมผัสกับลูกศิษย์ที่มาจากพื้นฐานอันแตกต่างกันมากทำให้เป็นคนใจเย็นมากขึ้น รับฟังคนอื่นมากขึ้นคิดอย่างรอบคอบมากขึ้น ซึ่งหากเป็นอาชีพอื่นคงไม่ได้ขนาดนี้

ที่มหาวิทยาลัยรังสิตเปรียบเสมือนบ้านหลังที่สอง มีดร.อาทิตย์อุไรรัตน์ ท่านอธิการบดีที่ดูแลเอาใจใส่บุคลากรในทุกระดับซึ่งใจที่สุดคือครั้งที่มหาวิทยาลัยประสบมหาอุทกภัย หลายคนแยกย้ายไปอาศัยอยู่ในที่ต่างๆ ไม่ได้ทำงานมหาวิทยาลัยเสียหลายมาก ทั้งอาคารวัสดุอุปกรณ์แต่สิ่งที่เป็นบุคลากรได้รับคือความห่วงใยจากผู้บริหารค่าจ้างที่ได้ตามปกติทั้งๆ ที่ไม่ต้องทำงาน ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อเข้าสู่ภาวะปกติกลับเข้าทำงาน จะทุ่มเทและให้ความร่วมมือในกิจกรรมต่างๆ ของมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นไปอีกเท่าที่กำลังจะทำได้

ผศ.สรวรยา พงศ์ปริตร คณะเทคนิคการแพทย์

สอนหนังสือที่มหาวิทยาลัยรังสิต มาตั้งแต่ปี '33

.... รู้จักผูกพันกับ ม.รังสิต มากที่สุด

.... ผูกพันกับคณะเทคนิคการแพทย์

.... ผูกพันกับนักศึกษาทุกรุ่น ที่เราทุ่มเทสอน จนเค้ากลายเป็นบัณฑิตไปแล้วหลายๆรุ่น

.... ภูมิใจที่มีบัณฑิต เทคนิคการแพทย์ จาก ม.รังสิต อยู่ในหลายๆโรงพยาบาลและสถานประกอบการทั่วประเทศ

.... ดีใจกับทุกอย่างก้าว ที่พัฒนา ไปข้างหน้า .... ของ ม.รังสิต

.... มีทั้งเทคโนโลยีที่ทันสมัยมากขึ้น และ มากขึ้น

.... มีทั้งอาคารเรียน และห้องเรียน ที่เพิ่มมากขึ้น และ มากขึ้น

.... มีทั้งระบบคุณภาพ และมาตรฐานที่เพิ่มมากขึ้น และ มากขึ้น

.... มีทั้งชื่อเสียงที่เป็นที่ยอมรับ มากขึ้น และ มากขึ้น

.... ขอให้ ม.รังสิต พัฒนาไปข้างหน้าในทุกๆ ด้าน & ผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพยอดเยี่ยม ไปรับใช้สังคมตลอดไป.....

นายเพชร วิภามณีโรจน์ สำนักงานงบประมาณ

ผมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยรังสิตเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2533 ตอนนั้นจำได้ว่ามีอาคารเรียนเพียง 5-6 ตึก มีการเรียนการสอน 17 คณะ มีบุคลากรประมาณ 700 คน นับจากวันนั้นถึงวันนี้ ผมใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยลงเลยมาเป็นเวลาถึง 21 ปี เห็นความเจริญเติบโต ความก้าวหน้าของมหาวิทยาลัยตั้งแต่เป็นวิทยาลัยเปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัย มีการเรียนการสอนตั้งแต่อนุบาลถึงระดับปริญญาเอก มีอุปสรรคเกิดขึ้นมากมายในหลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นช่วงแรกๆ ที่มีกระแสว่ามหาวิทยาลัยรังสิตเป็นมหาวิทยาลัยที่มีค่าเล่าเรียนแพงที่สุด จากนั้นมหาวิทยาลัยก็ได้แสดงให้เห็นว่าค่าเล่าเรียนไม่ได้แพงอย่างที่คิดเมื่อเทียบกับสิ่งที่นักศึกษาได้รับหลังจาก เข้ามาใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยจนจบออกไปเผชิญกับโลกภายนอกพร้อมกับความสำเร็จของชีวิต และมีอีกประเด็นหนึ่งก็คือเรื่องความห่างไกล ความเป็นชนบทของแหล่งที่ตั้ง ที่ทำให้นักศึกษาเดินทางเข้ามาเรียนอย่างลำบาก และอาจส่งผลต่อการรับนักศึกษาของแต่ละคณะ อย่างไรก็ตามความมีคุณภาพ

และความโดดเด่นทางด้านหลักสูตรต่างๆ ก็ส่งผลให้คำว่าเส้นทางไกลไม่ใช่อุปสรรคอีกต่อไป บวกกับความที่มหาวิทยาลัยรังสิตมีผู้นำที่เปี่ยมไปด้วยความรู้ความสามารถยิ่งทำให้เกิดชื่อเสียงที่ยั่งยืนจนกระทั่งทุกวันนี้ มีจำนวนนักศึกษาที่เข้ามาศึกษาต่อเป็นจำนวนไม่น้อยหน้าสถาบันใด

ผมรู้สึกภูมิใจที่เป็นลูกรังสิต ขอกล่าวคำขอบคุณที่มหาวิทยาลัยรังสิตได้คัดเลือกผมเป็นบุคลากรดีเด่นในปี 49 และอยากจะทำคำว่า “มหาวิทยาลัยรังสิตคงอยู่ในความทรงจำที่ดีของผมตลอดไป”

นางพรรณิ หายูณรงค์ สำนักงานรับนักศึกษา

“บ้าน” ถ้าบ้านเป็นสถานที่ที่ให้ความอบอุ่น ก็นั่นแหละครับ มีความน่ารัก มีความสุข ทุกข์ ดีใจ เศร้าใจ ประปนอยู่ละก้อ ไม่แปลกเลยที่มหาวิทยาลัยรังสิตจะเป็นอย่างนั้นในความรู้สึกของผม เพราะก่อนที่หลายๆ สิ่งในชีวิตจะแข็งแกร่ง และดีขึ้นเรื่อยๆ ก็ได้ถูกบ่มเพาะมาจาก...บ้านหลังนี้

ย้อนไป 25 ปีที่แล้ว ครั้งที่ยังเป็นวิทยาลัยรังสิต นักศึกษายังมีน้อย บุคลากรยังมีน้อยจำได้ว่ามหาวิทยาลัยจัดสูทสีฟ้าให้บุคลากรใส่สร้างความเป็น team work รวมทั้งทำคอนบิตด้วย ซึ่งสมัยนั้นก็มีเฉพาะคณะพยาบาลศาสตร์ และคณะบริหารธุรกิจ 2 คณะเท่านั้น บุคลากรมีกันไม่ถึง 30 คนเวลาถึงงานก็จะใส่สูทสีฟ้าไปร่วมงานกัน งานไหนงานนั้นก็จะคุ้นเคยกันดี มีอะไรก็จะคอยช่วยเหลือกันแม้แต่ทำนอการบิต ก็ยังมีเวลา มีโอกาสนั่งคุยกับนักศึกษาในสนามหญ้าเพื่อถามสารทุกข์ต่างๆ ของนักศึกษาเป็นภาพที่ประทับใจ นอกจากนี้ข้าพเจ้ายังมีโอกาสรับการสั่งสอนในการปฏิบัติตนในการทำงานตลอดจนการใช้ภาษา ตัวละครต่างๆ ในเรื่องการเขียนข่าวประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยจากคุณพ่อประสิทธิ์ อุไรรัตน์ ตอนเข้ามาทำงานที่นี่ใหม่ๆ และสิ่งที่ท่านสอนหลายอย่างก็ยังนำมาใช้ได้ถึงปัจจุบันเช่นกัน และนั่นเป็นความประทับใจและความทรงจำที่ดีที่ยังคิดถึงที่ไกรยังยิ้มได้อยู่ ความทรงจำที่ดีมีมากมาย...อันนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น มาถึงวันนี้ดีใจที่ได้เห็นมหาวิทยาลัยรังสิตมีความเจริญก้าวหน้ามาก เรามีคณะต่างๆ มากขึ้น นักศึกษา บุคลากรมากขึ้น สร้างบัณฑิตที่มีคุณภาพในหลากหลายสาขาอาชีพออกไปทำชื่อเสียงในสังคมมากมาย จนทำให้มหาวิทยาลัยรังสิตกลายเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนที่อยู่ขึ้นแนวหน้าที่เราๆ ก็รู้จัก อยากขอบพระคุณท่าน ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ ที่ท่านมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สร้าง มหาวิทยาลัยรังสิตเจริญก้าวหน้า มีความมั่นคง และทำให้พวกเรา อย่างที่รวมกันเป็นมหาวิทยาลัยรังสิตดีขึ้นตามไปด้วย ภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ และจะเอาใจช่วยให้มหาวิทยาลัยรังสิตของเราเจริญยิ่งๆ ขึ้นไปในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะทางด้านวิชาการอย่างที่ท่านอธิการอยากให้ เป็น Harvard of the East

นางวันดี มรคา คณะวิทยาศาสตร์

ตลอดระยะเวลา 20 กว่าปี ที่ดิฉันได้มาทำงานที่ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ดิฉันมีความทรงจำและความประทับใจมากมาย เข้ามาทำงานวันแรกรู้สึกตื่นเต้นดีใจมาก วันเวลาผ่านไป ทำให้รู้สึกมหาวิทยาลัยรังสิตเปรียบเหมือนบ้านหลังที่ 2 มีความอบอุ่นและประทับใจท่านผู้บริหารเป็นผู้ที่มีความโอบอ้อมอารี จิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความรักเมตตาแก่บุคลากรและนักศึกษาทุกคนเหมือนลูก มหาวิทยาลัยแห่งนี้ทำให้ดิฉันได้มีอาชีพที่อยู่อาศัย ท่านผู้บริหารมีวิสัยทัศน์กว้างไกล ทำให้มหาวิทยาลัยเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ผลิตบัณฑิตสู่สังคมมีชื่อเสียงโด่งดังทั้งในประเทศและต่างประเทศ ประทับใจผู้ร่วมงานที่คณะวิทยาศาสตร์ เพื่อนร่วมงานหน่วยงานต่างๆ และนักศึกษาทุกคน ทำให้ดิฉันเกิดแรงบันดาลใจในการทำงานและมีความทุ่มเทเสียสละ และรู้สึกภูมิใจที่เป็นส่วนหนึ่งในการร่วมสร้างสรรค์สิ่งที่ดีสู่สังคม

อาจารย์สุกัลยา วงศ์ขมบุญ คณะศิลปศาสตร์

ความทรงจำคือสิ่งที่ยังจำได้ ไม่ลืม ซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งสิ่งที่ดีและสิ่งที่ไม่ดี เพราะสิ่งดีคนเราก็จำ สิ่งที่ไม่ดี แม่ไม่ยอมจำแต่ก็มักจะลืมไม่ลงจึงยังคงอยู่ในความทรงจำอยู่นั่นเอง สำหรับดิฉันสิ่งที่ยังคงอยู่ในความทรงจำ หรือจำได้ไม่ลืมเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยรังสิตเป็นสิ่งที่ดี เพราะดีต่อชีวิตมานานและยังคงดีมาจนถึงทุกวันนี้

ความทรงจำของดิฉันเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยรังสิตเริ่มเมื่อ 25 ปีที่แล้ว ขณะที่ยังเป็นอาจารย์ตัวเล็กๆ ที่จบเพียงปริญญาตรี มาสมัครเป็นอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรังสิตซึ่งกำลังจะเปิดดำเนินการ ได้พบบุคลากรที่เป็นมิตร และผู้บริหารที่สัมภาษณ์ก็ใจดีมาก ๆ หัวลึกลับๆจะได้ทำงานกับคนเหล่านั้น มีสอบข้อเขียนด้วย โชคดีที่ไม่ต้องสอบสอน อาจจะเป็นเพราะดิฉันมีประสบการณ์การสอนมาบ้าง

ได้เริ่มทำงานที่วิทยาลัยรังสิต (ชื่อในขณะนั้น) เป็นวันแรก คือวันที่ 1 พฤษภาคม 2529 ดีใจเป็นที่สุด เพราะได้ทำงานที่ชอบคือเป็นครู ได้ทำงานใกล้บ้าน คือเป็นคนปทุมธานีและได้ทำงานที่จังหวัดปทุมธานี และเหนือสิ่งอื่นใดคือ ไม่คิดว่าจะได้รับโอกาสดีๆ เช่นนั้น

ตลอดระยะเวลากว่า 25 ปีของการทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิต มีสิ่งดีๆ ให้จดจำมากมาย หากเปิดลิ้นชักแห่งความทรงจำ ในลิ้นชักที่ 1 สิ่งที่จะได้พบก็คือผู้บริหารที่รักและให้เกียรติลูกน้อง คนเราล้วนต้องการความรักและการยอมรับ ผู้บริหารที่มีให้จึงได้ใจเราไปเต็มๆ ในลิ้นชักที่ 2 สิ่งที่จะได้พบคือเพื่อนร่วมงานที่ดี ไม่ว่าจะเป็นที่ภาควิชาพื้นฐานทั่วไปในตอนแรก หรือที่คณะศิลปศาสตร์ ณ ปัจจุบัน เพื่อนร่วมงานที่ดีทำให้มีกำลังใจและ พร้อมที่จะสู้กับงานไม่ว่าจะยากหรือหนักสักเพียงใด ในลิ้นชักที่ 3 สิ่งที่จะได้พบคือลูกศิษย์ที่ดี เก่งไม่เก่งไม่รู้ รู้แต่ว่าลูกศิษย์ส่วนใหญ่น่ารัก ไม่ก้าวร้าว เชื่อว่าเด็กเขาใจว่าทำไมครูต้องบ่นต้องว่า เมื่อรู้ว่าเรายัง “สอนคน” ได้ ทำให้มีกำลังใจที่จะเป็น “ครู” อยู่ต่อไป ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยแห่งนี้ทำให้มีสิ่งดีๆ อยู่ในความทรงจำ

ตั้งแต่เริ่มทำงานจนวันนี้   ซาบซึ้งกับสิ่งดีดีที่มอบให้
ต้องขอบคุณ "รังสิต" ลักเท่าใด   จึงจะเท่ากับที่ใจรู้สึกจริง

นายสุชาติ รอดรัตน์ คณะเทคนิคการแพทย์

กระผมภูมิใจมากที่ได้เข้ามาทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้ เพราะมหาวิทยาลัยรังสิตเปรียบเหมือนบ้านหลังที่สองของกระผม ที่นั้ให้สวัสดิการดีหลายอย่างและมีอธิการบดีที่มีน้ำใจงาม มีวิสัยทัศน์กว้างไกล ซึ่งผมพร้อมที่จะทำงานให้มหาวิทยาลัยรังสิตอย่างเต็มกำลังความสามารถครับ

นางสาวกนกกร ชูแก้ว สำนักงานกิจการนักศึกษา

ที่นั้ที่รังสิต โลกกว้างของการเรียนรู้ที่ไม่จำกัดเฉพาะกลุ่มนักศึกษาเท่านั้น ยังเป็นแหล่งของการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการทำงานของเหล่าอาจารย์และเจ้าหน้าที่ด้วยเช่นกัน ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของโลกภายนอก มหาวิทยาลัยแห่งนี้ไม่เคยหยุดนิ่ง เป็นที่สุดและเป็นที่ยึดเหนี่ยวในหลายเรื่อง ทำให้ใครต่อใครรู้จักมหาวิทยาลัยของเรา จำนวนคณะมีมากที่สุดจนเป็นที่รู้ชื่อของความหลากหลายของสาขาวิชา อีกทั้งพลิกวิฤตเป็นโอกาสได้อย่างน่าทึ่ง เช่น การฟันสีต้นไม้จนสวยงาม ได้ชื่อว่าเป็นดาวเด่น นับเป็นการเกิดใหม่หลังสูญเสียพื้นที่จากน้ำท่วม

สิ่งสำคัญที่เป็นหัวใจของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ คือ “นักศึกษา” ซึ่งมีพัฒนาการที่ดีขึ้นของนักศึกษาในการรวมกลุ่มทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์เพื่อส่วนรวมมากขึ้น ยามประสบปัญหาวิฤตได้พิสูจน์ให้เห็นถึงน้ำใจและพลังจิตอาสาของนักศึกษา แม้จะห่วงเรื่องการสอบ แต่นักศึกษาก็ยังรวมตัวได้มากมายล้นมาด้วยใจ ช่วยกันคนละไม้ละมือ แต่ละคนทำตามกำลังเท่าที่ทำได้ ช่วยกันอย่างเต็มที่ ซึ่งแสดงให้เห็นว่ายามใดที่มีภัยหรือมีปัญหาเราไม่เคยทอดทิ้งกัน

อนาคตของมหาวิทยาลัยแห่งนี้จะเป็นอย่างไร ขึ้นกับพวกเราทุกคนที่จะให้ใจและทุ่มเททำงานเพื่อพัฒนานักศึกษาให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยรังสิตให้สิ่งที่ดีๆ แก่หลายชีวิต แล้วตัวท่านล่ะที่บอกว่า รังสิตนั้น ได้ทำสิ่งดีๆ ให้แก่มหาวิทยาลัยแล้วหรือยัง???

นางนันทน์ ภาสบุตร วิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์

ความทรงจำของข้าพเจ้าที่มีต่อมหาวิทยาลัยรังสิตมีมากมายและยาวนาน โดยเริ่มจากปี 2535 เป็นปีแรกที่เข้ามาทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิต ภาพแรกที่ได้เห็นเมื่อเข้ามามหาวิทยาลัยรังสิตก็คือ อากาศร้อนมาก ต้นไม้ยังเป็นต้นไม้เล็กๆ อาคารเรียนมีเพียงไม่กี่หลัง และจำนวนนักศึกษายังมีไม่มากนัก แต่ทุกอย่างก็มีการพัฒนาปรับเปลี่ยนไปตามกาลเวลา เสมือนต้นไม้ที่มีอายุมากขึ้น สูงใหญ่แตกกิ่งก้านสาขา ดังเช่นมหาวิทยาลัยรังสิตมีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว มีคณะที่หลากหลายรองรับนักศึกษาที่มีปริมาณเพิ่มมากขึ้น เริ่มเป็นที่รู้จัก มีชื่อเสียง และเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป จัดเป็นมหาวิทยาลัยที่อยู่ในระดับแนวหน้า และรู้สึกภูมิใจที่ได้มีโอกาสมาทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิต คิดว่าจะทำที่นั่นตลอดไปเพราะรักสถาบันแห่งนี้

นางสาวพริณ รักเชื้อ สำนักงานอาคารและสิ่งแวดล้อม

ประทับใจผู้บริหาร คณาจารย์ และเจ้าหน้าที่ทุกๆ คน ที่ทำงานร่วมกันช่วยเหลือกันเหมือนพี่น้อง เหมือนครอบครัวเดียวกันรวมทั้งได้ให้โอกาสบุคลากรได้พัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลาทั้งอบรม หรือการศึกษาต่อเป็นสำคัญอีกอย่างหนึ่ง รวมถึงตัวข้าพเจ้าด้วยเดิมจบเพียง ป.4 ปัจจุบันนี้จบ ปวช. กศน. ก็คือความประทับใจและความน่ารักของนักศึกษาทุกๆ คณะ มีผู้บริหารดีๆ และมีความอบอุ่น

เหตุการณ์ที่ประทับใจในรั้วมหาวิทยาลัยรังสิต มีอยู่หลายเหตุการณ์แต่ที่ประทับใจและความทรงจำไม่ลืม ก็คือ ถูกคัดเลือกเป็นบุคลากรดีเด่นในปี 2551 เป็นที่ประทับใจที่สุดถึงแม้จะไม่วันนั้นแต่ความทรงจำตลอดไป มหาวิทยาลัยเปรียบเหมือนบ้านที่ 2 และจะจดจำอยู่ในใจเสมอ

นายสุเทพ มงคลเลิศพล คณะวิทยาศาสตร์

แม้ทรัพย์สินในห้องทำงานได้จมหายไปกับน้ำที่ท่วมซึ่งเป็นระยะเวลายาวนาน แต่ภาพในอดีตที่ผ่านมา ตลอดระยะเวลา 22 ปี ณ มหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้มิได้เลือนหายไปจากความทรงจำของกระผมได้เลยแม้แต่น้อย จากอดีตมหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยเร็ว จนถึงปัจจุบันมหาวิทยาลัยรังสิตมีรั้วต้นไม้ธรรมชาติ ความมีชีวิตชีวาของมหาวิทยาลัย เกิดจากชีวิตของผู้คนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ นับว่ากระผมโชคดีอย่างยิ่งที่มหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้ได้ให้โอกาส กระผมสร้างคุณงามความดีในฐานะครูบาอาจารย์คนที่ได้อบรมสั่งสอนศิษย์ ซึ่งคงมิใช่แค่ความรู้ความคิดเท่านั้น แต่ได้อบรมจิตใจให้ลูกศิษย์เป็นคนดี ตลอดเวลาที่กระผมได้ทำหน้าที่ครู ณ มหาวิทยาลัยแห่งนี้ได้เกิดความทรงจำดีๆ กับกระผมแทบทุกวัน กี่ว่าได้ เคยมีบางคนถามผมว่าทำไมไม่ไปทำงานในบริษัทอุตสาหกรรม ผมได้ตอบว่า แม้วิชาชีพครูจะไม่ได้มีรายได้สูงเทียบเท่ากับบริษัทอุตสาหกรรม แต่สิ่งหนึ่งที่คนเป็นครูมีรู้สึกก็คือความสุข ความภาคภูมิใจต่อบทบาทภาระหน้าที่นี้ เป็นความสุขที่มีในส่วนลึกจากกันบึ้งของหัวใจในความเป็นครู ที่ไม่สามารถบอกด้วยคำบรรยายที่ลึกซึ้งใดๆ ศิษย์ปัจจุบันที่ช่วยสร้างสีสันแห่งชีวิตให้ครูอยู่ทุกวัน ศิษย์เก่าแม่สำเร็จการศึกษาแล้วยังแวะเวียนมาเยี่ยมส่งข่าวคราวถึงกันอย่างสม่ำเสมอ เพื่อนร่วมงานที่ดีมีน้ำใจเป็นมิตรที่สร้างความอบอุ่นให้ทุกวัน แต่ภาพแห่งความทรงจำจะเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าในวันนั้นเมื่อ 22 ปีที่แล้วกระผมไม่ได้เจอท่านผู้ใหญ่ใจดีท่านหนึ่งที่ได้อีก 5 เวลาประมาณ 6 โมงเย็น หลังจากที่กระผมเลิกจากการทบทวนให้นักศึกษาวิศวกรรมเคมีรุ่น 1 ผู้ใหญ่ท่านนั้นได้บอกขอบคุณกระผมที่ดูแลนักศึกษาเป็นอย่างดีและขอให้กระผม ตั้งใจทำงานช่วยมหาวิทยาลัย สั่งสอนให้ลูกศิษย์ของเราเป็นคนดี ซึ่งท่านผู้ใหญ่ใจดีท่านนั้นก็คือ ท่านอธิการบดี ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ ซึ่งในขณะนั้นท่านยังไม่ได้เข้ามาบริหารมหาวิทยาลัยในฐานะอธิการบดี และเป็นครั้งแรกที่กระผมได้พบท่านวีรบุรุษประชาธิปไตย

รักและภูมิใจที่มีโอกาสเป็นครูแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต

นางจิรวรรณ เคราะห์ดี สำนักงานทะเบียน

บ้านที่นาอยู่ นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ข้าพเจ้าอยากเขียนบทความ อาจจะใช้ภาษาที่ไม่สละสลวยนักแต่ทุกตัวอักษรออกมาจากความคิดและออกมาจากใจอย่างตรงไปตรงมา

เป็นเวลา 22 ปี 6 เดือน ที่ข้าพเจ้าทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้ ซึ่งเป็นบ้านหลังใหญ่ที่ให้สิ่งต่างๆ ที่มีคุณค่ามากมายในชีวิต เพื่อนหลายๆ คนถามว่าอยู่มาได้ยังไงนานมากแต่เงินเดือนนิดเดียว หลายครั้งก็เผลอนั่งคิดว่าเราอยู่ได้ยังไง จึงได้พบว่า ความจริง เงิน เป็นปัจจัยสำคัญมากในการดำรงชีวิต แต่ไม่ได้หมายความว่าเราต้องทำทุกอย่างเพื่อเงิน มันอยู่ที่ความพอดีที่เราจะใช้น้อยๆ และมีความสุขกับสิ่งที่มี อย่าตะเกียกตะกายจนเสียสมดุลในชีวิตมีเวลาทำงาน มีวันหยุด มีเวลากับครอบครัวกับลูก มีวันพักผ่อนไปเที่ยวต่างจังหวัดบ้าง สิ่งเหล่านี้เป็นแก่นแท้ของความสุขที่หลายคนมองข้ามไป

จริงอยู่ที่เราทำงานทุกวันเพื่อแลกกับเงินเพราะให้ทำฟรีคงไม่ทำ แต่ที่สำคัญต้องทำด้วยใจ ทำตัวเองให้เป็นคนที่ใครๆ อยากอยู่ใกล้ อยากพูดอยากคุย อยากทำงานด้วยและคิดถึงเราเมื่อเขามีปัญหา แต่ในบางครั้งต้องยอมรับว่าเมื่อมีปัญหาเข้ามาเยอะก็เครียดเหมือนกัน แต่ข้าพเจ้ามีความเชื่อว่าปัญหาทุกปัญหามีทางแก้ แก่คนเดียวไม่ได้ก็ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น แก่นนั้นไม่ได้พรั่งพร้อมก็ได้ และถึงแม้งานจะวุ่นวายเพียงได้รับโทรศัพท์มากมายแต่เป็นความอึดอ้อมใจที่สามารถทำงานให้ผ่านไปด้วยดี ซึ่งส่งผลดีให้หน่วยงานของเรา และองค์กรโดยรวม แล้วผลดีที่ได้นั้นก็จะย้อนกลับมาที่เรานั่นเอง

ลองคิดถึงตอนที่เรารับเงินขอทาน ให้อาหารสุนัขและแมวข้างถนน บริจาคเงินช่วยผู้ประสบภัยธรรมชาติ เราอยู่แล้วเป็นคนหรือสัตว์เหล่านั้นเขาไม่สามารถตอบแทนอะไรเราได้แต่เราก็เต็มใจที่จะให้

ในทางเดียวกันมหาวิทยาลัยรังสิต คือบ้านของเรา เป็นบ้านของเรา เป็นบ้านที่ให้สิ่งที่ดี มีคุณค่ากับชีวิตเรามากมาย เราต้องช่วยกันทำบ้านของเราให้อบอุ่น น่ายุ และช่วยกันสร้างบ้านเราให้เป็นบ้านที่ใครๆ ก็อยากเข้ามาอยู่

นายเพชรเจริญ วิภาณณ์โรจน์ คณะการแพทย์แผนตะวันออก

เมื่อย้อนนึกถึงสมัยอดีตที่เพิ่งเข้ามาทำงานกับมหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่ง ณ ขณะนั้น เป็นช่วงของประเทศไทยประสบปัญหาเศรษฐกิจฟองสบู่แตกพอดี เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของเศรษฐกิจที่ผันแปร และเป็นจังหวะที่เจ้าหน้าที่ประจำบัณฑิตวิทยาลัยท่านหนึ่งได้ลาออก น้องชายของกระผมที่ทำงานกับบัณฑิตวิทยาลัยได้แนะนำให้กระผมเข้าทำงาน แต่เนื่องจากปัญหาของการเป็นเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานเดียวกันที่เป็นญาติพี่น้องกัน จึงเป็นประเด็นหนึ่งที่ไม่อาจจะรับเข้าทำงานได้ ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่ผู้บริหารของทางมหาวิทยาลัยจะต้องคำนึงถึง และกระผมก็ทราบดีจึงมิได้คาดหวังอะไร และคิดว่าคงไม่ได้ทำงานแล้ว แต่เนื่องจากทางคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยในขณะนั้น คือ ผศ.ดร.ปรีชา พันธุมสินชัย ได้กรุณาให้กระผมเข้าทำงาน อันเป็นก้าวแรกในการเข้าทำงานในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ โดยใช้ทักษะด้านคอมพิวเตอร์ ซึ่งกระผมไม่ค่อยคุ้นเคย เคยแต่พิมพ์ดีดแบบเก่า (แบบแคร่และพิมพ์แบบใช้นิ้วเดียว) กระผมทราบที่ต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างมาเพื่อเรียนรู้ทั้งงานทั่วไปและงานด้านกิจกรรมซึ่งในครั้งนั้น กระผมเคยท้อกับงาน เคยคิดว่าจะลาออกจากงานที่ทำ แต่เนื่องจากมีเจ้านายที่ดีให้กำลังใจ ชี้แนะวิธีการแก้ไขปัญหาต่างๆ ทำให้กระผมมีทักษะในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าต่างๆ ทำให้กระผมกระตือรือร้นในการใช้คอมพิวเตอร์ให้คล่องเหมือนเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ที่พิมพ์สัมผัส พยายามเรียนรู้งานต่างๆ สะสมประสบการณ์ทุกๆ ด้าน เรียนรู้ทุกๆ สิ่งที่สามารถเรียนรู้ได้ จวบจนทุกวันนี้ กระผมได้รับความรู้ต่างๆ เพิ่มเติม พิมพ์สัมผัสได้ เรียนรู้โปรแกรมด้านคอมพิวเตอร์ที่ทางมหาวิทยาลัยได้อบรมความรู้ให้กับเจ้าหน้าที่ต่างๆ จนกระทั่งได้รับการยอมรับจากคณะกรรมการของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ให้รางวัลอันทรงเกียรติสูงสุดแก่กระผม ซึ่งกระผมขอขอบพระคุณท่านอธิการบดี คณบดี รองคณบดี เลขาธิการคณะฯ และคณะกรรมการ ที่เล็งเห็นความสำคัญของท่านที่ให้การสนับสนุนต่อสถาบันแห่งนี้ ซึ่งเป็นช่วงแห่งความทรงจำที่กระผมไม่อาจลืมเลือนไปได้ และจะพัฒนาตนเองในด้านต่างๆ เพื่อนำความรู้และประสบการณ์มารวมพัฒนาคณะฯ และมหาวิทยาลัยรังสิตของเรา ขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยรังสิต ผู้บริหารและเพื่อนร่วมงานทุกๆ คน ที่ให้กระผมมีวันนี้ วันที่สวยงาม ขอขอบคุณจริงๆ ครับ

นางเด่นฤดี ชนกชนีกุล คณะวิทยาศาสตร์

“มาถึงวันนี้นับเป็นเวลากว่า 21 ปีแล้วที่มหาวิทยาลัยรังสิต ได้ให้ประสบการณ์ในการทำงานกับดิฉันเยอะแยะมากมาย ประสบการณ์ที่บางครั้งไม่สามารถหาได้จากที่ใด ทำให้ดิฉันได้พบกับเพื่อนร่วมงานทั้งในและนอกหน่วยงาน ที่น่ารัก และน่าประทับใจ และผู้บริหารที่มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลและรักลูกน้องเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน ดิฉันยังอยากให้อนุสาคกรได้ช่วยกันสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพของมหาวิทยาลัยให้มีคุณภาพดีขึ้นเรื่อยๆ ดิฉันมีความภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยรังสิตค่ะ”

นางสาวภัทรกร ทองหรี สำนักงานมาตรฐานวิชาการ

มหาวิทยาลัยรังสิตเป็นสถานศึกษา สถานที่ทำงาน สถานที่พักผ่อน สถานที่ออกกำลังกาย และเป็นอะไรอีกหลายๆ อย่างสำหรับทุกคน

สำหรับข้าพเจ้า ที่ผ่านมามหาวิทยาลัยรังสิตเป็นผู้ให้ ให้ทุกอย่างกับข้าพเจ้า ไม่ว่าจะเป็นให้ความรู้เรื่องงาน ให้การศึกษาต่อ ให้ความสุขสบายและชีวิตที่ดีขึ้น ให้สังคมที่ดีซึ่งมีเพื่อนร่วมงานที่ดี เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยที่ดี และสุดท้ายมหาวิทยาลัยรังสิตได้ให้โอกาสกับข้าพเจ้าได้เป็นหนึ่งในบุคลากรดีเด่น ซึ่งเป็นรางวัลอันมีค่าสำหรับข้าพเจ้ามาก ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยรังสิตที่ให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีมากกับข้าพเจ้าตลอดมา ขอขอบคุณมากค่ะ

นายมนี วงเวียนคำ สำนักงานอาคารและสิ่งแวดล้อม

มหาวิทยาลัยรังสิตเป็นสถาบันเอกชนที่มีการเปิดหลักสูตรการเรียนการสอนที่ครบถ้วน บรรยากาศที่ร่มรื่น ตั้งแต่ผมมาทำงานในสถาบันแห่งนี้ได้เห็นการพัฒนาอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้ผู้ที่จะเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยจบการศึกษาออกไปอย่างมีคุณภาพ เป็นที่ต้องการของหน่วยงานต่างๆ

มหาวิทยาลัยได้ฟันฝ่าวิกฤตที่เกิดขึ้นหลายครั้งและผ่านพ้นไปได้ด้วยดี และยังคงความเป็นสถาบันศึกษาที่มั่นคงอย่างนี้ตลอดไป

นางสาวมนี พวงเงิน สำนักงานหอพัก

“รางวัลสำหรับบุคลากรดีเด่นประจำปี 2553 ท่านอธิการบดีจะให้ไปทัศนศึกษาที่เมืองจีนด้วย” อาจารย์นั้นหนา ภูษธร ณ อุทยา ประกาศในการประชุมหัวหน้าแผนกสำนักงานหอพัก เพื่อนร่วมงานและอาจารย์ได้เสนอชื่อ ดิฉัน นางมนี พวงเงิน ตำแหน่งหัวหน้างานรักษาความสะอาด แผนกแม่บ้านเข้าร่วมแข่งขันในปีด้วย.....

ดิฉันนางมนี พวงเงิน อายุ 65 ปี เข้ามาร่วมงานแผนกแม่บ้าน สำนักงานหอพัก มหาวิทยาลัยรังสิต เมื่อ 20 ปีที่แล้วเมื่อวันที่ 10 มิถุนายน 2534 ตั้งแต่มหาวิทยาลัยรังสิตที่มองไปทางไหน ใกล้สุดลูกหูลูกตายังเป็นท้องนาอยู่ทั่วไป จนเดี๋ยวนี้ 20 ปีผ่านไป มองไปทางไหนเห็นแต่อาคารเรียน นักศึกษา และต้นไม้ใหญ่ที่เขียวชอุ่ม ร่มรื่นไปด้วยสระน้ำ สนาหญาจากการทำงานได้รับความรู้เพิ่มเติมเพื่อพัฒนางานให้ดีขึ้นจากหัวหน้างานในแผนก และหน่วยงานพัฒนาต่างๆ ของมหาวิทยาลัย โดยไม่เลือกชั้นวรรณะของบุคลากร ได้รับโอกาสได้เรียน กศน. เพื่อพัฒนาตนเอง และนอกเหนือไปจากนั้น ยังได้มีโอกาสได้มีส่วนร่วมช่วยงานในพิธีการต่างๆ ที่ผู้อำนวยการสำนักงานหอพักได้เป็นประธานฝ่ายพิธีการ งานเหล่านั้นทำให้มีโอกาสได้ชื่นชมพระจริยวัตรของพระราชวงศ์หลายพระองค์ ซึ่งถ้าไม่ได้ทำงานในมหาวิทยาลัยคงไม่มีบุญที่จะได้เห็น เช่น ได้รับเสด็จฯ พระราชาธิบดีแห่งประเทศภูฏาน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณวลัยลักษณ์ และพระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชทินนดามาตุ

ดิฉันได้รับเลือกเป็นหนึ่งในบุคลากรดีเด่นประจำปี 2553

นางวงเดือน สามีชัย วิทยาลัยดนตรี

20 ปี แห่งความทรงจำ

ทุกคนย่อมมีความทรงจำ แต่ความทรงจำนั้นจะดี เปิดเผยได้หรือไม่ ก็แล้วแต่จิตใจของคนๆ นั้นว่า มีความทรงจำหรือความจริงใจแค่ไหน เรื่องราวความในใจของข้าพเจ้าเองนั้น เป็นความทรงจำที่ดีลึกๆ และจริงใจ มานานกว่า 20 ปี ที่พบทั้งสิ่งดี สิ่งไม่ดี ทั้งปัญหา และอุปสรรคต่างๆ นานา แต่ปัญหานั้นก็สามารถแก้ไขมาได้ ตลอดจนอายุการทำงาน

ในการทำงานไม่ว่าจะเป็นสถานที่แห่งใด ก็พบกับปัญหา และอุปสรรคทั้งสิ้น มากบ้างน้อยบ้างสลับกันไป แต่ทุกสิ่งทุกอย่างมันอยู่ที่ความจริงใจ ความสัจซื่อที่เราจะต้องพึงมีต่อองค์กรโดยจะช่วยเหลือแก้ปัญหาหรือไม่ จะจริงใจที่จะเดินตามองค์กรหรือไม่ หรือจะช่วยเหลือสร้างปัญหา ฉะนั้นเราจะก้าวเดินต่อไปเพื่อเปิดประตูบานนี้ และทำสิ่งที่ดีสวยงามร่วมกับเจ้าของบานประตูแห่งนี้ หรือบางคน เปิดประตูเดินออกมาและไม่เคยมอยย้อนกลับไปที่ห้องนี้อีกแม่จะมีความจำเป็นมากแค่ไหน ก็จะไม่หันกลับไปมามองอีกเลย ทุกคนคงมี ห้องๆ หนึ่ง ที่เก็บความทรงจำทุกอย่างของตัวเองเอาไว้ในนั้น หลายคนอาจจะเปิดประตูมองเข้ามาในรั้วแห่งนี้ แล้วยิ้มอย่างภูมิใจ ยิ้มอย่างมีความสุขเมื่อได้มองเห็นสิ่งที่สวยงามที่เราเก็บเป็นความทรงจำดีๆ ไว้อย่างนี้ แล้วก้าวเดินต่อไปอย่างมีความสุข ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยรังสิตที่เปิดประตูรับข้าพเจ้าไว้ และมีห้องให้ได้พักพิง ขอบอกว่าห้องที่อยู่มีความสุขดี มีรอยยิ้ม พบแต่สิ่งที่ดีมีความสุขมากที่สุดแล้ว และจะสู้ จะสัจซื่อต่อองค์กรแห่งนี้ และพร้อมที่จะเดินไปพร้อมกัน ด้วยความจริงใจ

นางสมควร เสมอ คณะศิลปศาสตร์

ข้าพเจ้าได้มาเริ่มมาทำงานตั้งแต่ พ.ศ.2533 จนถึงวันนี้ พ.ศ.2553 20 กว่าปีที่ผ่านมาทำให้ได้เห็นอะไรหลายๆ ด้าน หลายๆ อย่าง เรียกได้ว่าจากตอนที่ข้าพเจ้าเริ่มทำงานมีคนเรียกว่า “น้า” จนวันนี้มีคนเรียกว่า “ป้า” เสียแล้ว ป้าเห็นมหาวิทยาลัยเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วตั้งแต่เริ่มจากห้องทุ่ง มีเพียงตึกสองสามหลัง จนวันนี้จากทุ่งโล่งกลายเป็นเมืองสวรรค์สำหรับนักศึกษาทุกๆ อย่างดูทันสมัยไปหมด สำหรับความรู้สึกในการอยู่ในมหาวิทยาลัย ตัวบ้านนั้นถึงแม้จะเป็นเพียงแม่บ้าน แต่ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถสำหรับหน้าที่ของเรา เพราะข้าพเจ้าตระหนักถึงความสำคัญของความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเองเป็นหลัก ว่าสิ่งที่เราทำจะเล็กหรือจะใหญ่ จะสำคัญมากหรือสำคัญน้อย เราก็ต้องทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด และคำว่าแม่บ้านสำหรับบ้านนั้น คือ แม่บ้านแม่เรือนที่จะต้องดูแลบ้านหลังนี้ให้สะอาดเรียบร้อย น่ายูนิยามอง

สุดท้ายในโอกาสที่มหาวิทยาลัยมีอายุครบรอบ 25 ปี ข้าพเจ้าหวังว่ามหาวิทยาลัยที่เราเรียกว่าบ้านได้อย่างสนิทใจนี้ จะมีความเจริญก้าวหน้า พร้อมทั้งสร้างบัณฑิตที่มีคุณค่าต่อสังคมต่อไปอีกนานแสนนาน และป้ายังคอยปีที่ครบรอบ 30 หรือครบรอบ 50 ปี วันนั้นคงเป็นวันที่ป้าภาคภูมิใจไปกับมหาวิทยาลัยด้วยเช่นกัน

นายสมบัติ พุดตาล ศูนย์สนับสนุนและพัฒนาศูนย์การเรียนการสอน

ในโอกาสครบรอบ 25 ปี มหาวิทยาลัยรังสิต ผมในฐานะบุคลากรคนหนึ่งที่ได้รับเลือกเป็นบุคลากรดีเด่นประจำปี 2553 ซึ่งตัวผมเองนั้น เริ่มมาทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตเมื่อเดือน มกราคม 2534 ที่ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา สาเหตุที่เข้ามาทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้ ความคิดช่วงนั้นก็คืออยากมีความมั่นคงในชีวิตการทำงาน อยากทำงานกับผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่หลากหลาย เพื่อที่เราเองจะได้มีความรู้หลายด้านได้พัฒนาตามไปด้วย และที่สำคัญมีความภูมิใจมากที่สุด ในความทรงจำตลอดมาก็คือ ได้มาทำงานภายใต้การบริหารงานของคุณพ่ออาทิตย์ อุไรรัตน์ คุณพ่อซึ่งเป็นสุดยอดนักบริหาร นักการจัดการ นักพัฒนา ซึ่งจะเห็นได้จากวิทยาลัย มาเป็นมหาวิทยาลัยรังสิตที่ยิ่งใหญ่นั้น พัฒนาอย่างต่อเนื่องเจริญรุ่งเรืองเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำของไทย ซึ่งผมจะขออนุญาตพูดแทนบุคลากรของรังสิตทุกคนว่า นี่คือการหวังของชาวลูกรังสิตทุกคนที่อยากจะเห็นมหาวิทยาลัยรังสิตพัฒนาไปอย่างไม่หยุดยั้ง เป็นที่หนึ่งของสถาบันการศึกษาไทย นี่คือการมีความสุข ความภาคภูมิใจที่ได้มาร่วมงานกับมหาวิทยาลัยรังสิต ผู้ซึ่งมีแต่ให้ ให้ความรู้ ให้โอกาส ให้ความสุข ให้ความมั่นคง ให้ความเป็นสังคมธรรมมาธิปไตย...

คำแนะนำ...ในการจัดเตรียมต้นฉบับวารสารรังสิตสารสนเทศ

วารสารรังสิตสารสนเทศ ขอเชิญผู้สนใจส่งบทความวิชาการ บทความวิจัยทางด้านบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ และสาขาวิชาอื่นที่เกี่ยวข้องตีพิมพ์และเผยแพร่ในวารสารรังสิตสารสนเทศ เพื่อให้วารสารได้มาตรฐาน ผู้ประสงค์จะส่งต้นฉบับจะตีพิมพ์ ควรจัดเตรียมต้นฉบับตามคำแนะนำ

ประเภทของบทความ

1. **บทความวิชาการ** เป็นบทความวิชาการทางด้านบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ และสาขาวิชาอื่นที่เกี่ยวข้อง
2. **รายงานการวิจัย** เป็นรายงานผลการศึกษาริวิจัยทางด้านบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ และสาขาวิชาอื่นที่เกี่ยวข้อง
3. **บทความพิเศษ** เป็นบทความที่เกี่ยวกับประสบการณ์ ทศนคติ บทวิจารณ์ หรือบทสัมภาษณ์ทางด้านบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ และสาขาวิชาอื่นที่เกี่ยวข้อง

เงื่อนไขในการพิมพ์

1. บทความหรือรายงานการวิจัยที่ส่งต้องไม่เคยพิมพ์เผยแพร่ในวารสารอื่นมาก่อน หรือไม่อยู่ในระหว่างที่ส่งไปพิมพ์ในวารสารอื่น
2. กองบรรณาธิการสงวนสิทธิ์ในการคัดเลือกและตอบรับการตีพิมพ์สำหรับบทความ หรือรายงานการวิจัยที่ส่ง และความรับผิดชอบใดๆ เกี่ยวกับเนื้อหาและความคิดเห็นในบทความหรือรายงานการวิจัยเป็นของผู้เขียนเท่านั้น
3. ต้นฉบับที่จัดส่งจะได้รับการตรวจทานโดยผู้ทรงคุณวุฒิในด้านนั้นๆ (Peer Review) ก่อนที่จะตีพิมพ์

รูปแบบของการเขียนและการเตรียมต้นฉบับ

1. บทความ

ชื่อเรื่องพิมพ์ไว้หน้าแรกตรงกลาง และชื่อผู้เขียนอยู่ใต้ชื่อเรื่องเยื้องไปทางขวามือ ส่วนสถาบันหรือสถานที่ทำงานของผู้เขียน พิมพ์ไว้เป็นเชิงอรรถในหน้าแรก ต้องพิมพ์ต้นฉบับด้วยโปรแกรม Microsoft Word ส่งพร้อม Diskette

2. รายงานการวิจัย

รูปแบบการเขียนรายงานการวิจัยเหมือนกับการเขียนบทความ โดยมีการเรียงลำดับเรื่อง ดังนี้

- 2.1 บทคัดย่อภาษาไทย และภาษาอังกฤษ
- 2.2 คำสำคัญ หรือคำหลัก ระบุคำสำคัญทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ใส่ไว้ท้ายบทคัดย่อของแต่ละภาษา
- 2.3 ความเป็นมาหรือความสำคัญของปัญหา และวัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 2.4 สมมติฐานของการวิจัย (ถ้ามี)
- 2.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย (ถ้ามี)
- 2.6 วิธีดำเนินการวิจัยในเรื่องเครื่องมือ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล
- 2.7 สรุปผลการวิจัย และการวิเคราะห์ผลการวิจัย
- 2.8 การอภิปรายผลการวิจัย

2.9 ขอเสนอแนะ

2.10 เอกสารอ้างอิง

การเขียนเอกสารอ้างอิง

1. การอ้างอิงเอกสารในเรื่อง

ชื่อ-นามสกุล ผู้แต่งสำหรับภาษาไทย หรือนามสกุลสำหรับภาษาอังกฤษ ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) ปีที่พิมพ์
ของเอกสาร : เลขหน้าหนังสือที่ถูกอ้างอิงในเนื้อหา โดยให้มีวงเล็บแทรกอยู่กับเนื้อหาใส่ไว้ท้ายข้อความนั้น
ตัวอย่าง

(กิตติ ภัคดีวัฒนกุล, 2545 :79)

(Ziemer, Peterson and Borth, 2003 : 117)

2. การอ้างอิงท้ายบทความหรือรายงานการวิจัย

ให้เรียงลำดับเอกสารภาษาไทยก่อนภาษาอังกฤษ โดยมีรูปแบบการเขียนดังนี้

2.1 หนังสือ

ชื่อผู้แต่ง. **ชื่อหนังสือ**. ครั้งที่พิมพ์. สถานที่พิมพ์ : สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์, ปีที่พิมพ์.

ตัวอย่าง

กิตติ ภัคดีวัฒนกุล และจำลอง คุรุอุตสาหะ. **คัมภีร์ระบบฐานข้อมูล**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2545.

Ziemer, Rodger E., Peterson, Roger L. and Borth, David. Spectrum communications. 4th ed. New York : Prentice-Hall, 2003.

2.2 วารสาร

ชื่อผู้เขียนบทความ. “ชื่อบทความ,” **ชื่อวารสาร**. ปีที่, ฉบับที่ (เดือน ปี) : เลขหน้า.

ตัวอย่าง

วิรินทร์ เมฆประดิษฐ์สิน. “ถอดรหัส CPU สายพันธุ์ใหม่,” **ไมโครคอมพิวเตอร์**. 23, 234 (มกราคม 2548) : 72-81.

Savolainen, Reijo. “Time as a context of information seeking,” **Library & Information Science Research**. 28, 1 (Spring 2006) : 110-127.

2.3 หนังสือพิมพ์

ชื่อผู้เขียน. “ชื่อบทความ/ข่าว,” **ชื่อหนังสือพิมพ์**. (วัน เดือน ปี) : เลขหน้า.

ตัวอย่าง

คึกฤทธิ์ ปราโมช. “ขอยสวณพลู” **สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์**. (19 สิงหาคม 2538) : 12-13.

“Bright future seen for computer industry,” **Bangkok Post**. (25 June 2001) : 5.

2.4 หนังสือแปล

ชื่อผู้แต่ง. **ชื่อหนังสือ**. แปลโดย. ครั้งที่พิมพ์. สถานที่พิมพ์ : สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์, ปีที่พิมพ์.
ตัวอย่าง

เกลล่า, เพรสเตอร์. **อินเทอร์เน็ตทำงานอย่างไร**. แปลโดย ภาสกร ไหลสกุล. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : โปรวิชั่น, 2545.

2.5 วิทยานิพนธ์

ชื่อผู้เขียนวิทยานิพนธ์. **ชื่อวิทยานิพนธ์**. ระดับปริญญา สาขาวิชา คณะ มหาวิทยาลัย, ปีที่พิมพ์
ตัวอย่าง

วีระ อำนวยพร. **อิทธิพลของเก้าอี้กลบที่มีต่อคุณสมบัติทางกลของอิฐ**. วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิศวกรรมโยธา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต, 2545.

2.6 สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ชื่อผู้แต่ง. **ชื่อเรื่อง**. [ประเภทของสื่อ]. ปีที่พิมพ์. Availabel_หรือแหล่งที่มา : ชื่อแหล่งที่มา.
(วัน เดือน ปี ที่สืบค้น)

ตัวอย่าง

อนเนก มากอนันต์. เมื่อพม่าย้ายเมืองสะเดาเคราะห์. [ออนไลน์]. 2549. แหล่งที่มา :

<http://www2.manager.co.th/Mwebboard/list Comment.aspx?QNumber=189053& Mbrowse=13>.

(17 มิถุนายน 2549)

2.7 วารสารอิเล็กทรอนิกส์

ชื่อผู้แต่ง. ชื่อเรื่อง. **ชื่อวารสาร**. [ประเภทของสื่อ]. ปีที่, ฉบับที่ (เดือน ปี) : เลขหน้า. Availabel หรือ
แหล่งที่มา : ชื่อแหล่งที่มา. (วัน เดือน ปี ที่สืบค้น)

ตัวอย่าง

Rosziowski, Michael Jr. Baky, John S. and Jones, David B. Soe which score on the LibQual+TM tell me if library users are satisfied? **Library & Information Science Research**. [serial online]. 27, 4 (Autumn 2005) : 424-439. Availabel : <http://www.sciencedirect.com/science>.
(1 August 2006)

ปรัชญา

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นแหล่งทรัพยากรเรียนรู้เพื่อไปสู่ความเป็นเลิศ

ปณิธาน

สำนักหอสมุด มุ่งมั่นให้บริการทางวิชาการ เพื่อเพิ่มพูนคุณภาพ ประสิทธิภาพ
ทางการเรียนการสอน และการค้นคว้าวิจัย ด้วยความสะดวกรวดเร็วและจิตสำนึกที่ดี

พันธกิจ

สำนักหอสมุด มีพันธกิจในการสนับสนุนการเรียนการสอน การวิจัย
การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในมหาวิทยาลัยรังสิต
โดยมุ่งเน้นการแสวงหาทรัพยากรสารสนเทศทุกรูปแบบ บริการที่หลากหลาย
สนองตอบความต้องการของผู้ใช้
พร้อมส่งเสริมให้มีการนำเทคโนโลยีทันสมัยมาเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการ

ท่านสามารถอ่านบทความวารสารรังสิตสนเทศได้ที่เว็บไซต์ของสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต

<http://library.rsu.ac.th>